

компонира нѣколко опери, дадени съ успѣхъ въ този градъ. До 1842 той участвува като виолистъ въ капелата, а остава въ Ваймаръ до 1846, следъ което се преселва въ Лайпцигъ, където се отдава на теоретически занятия и педагогическа дейност, редактирайки (1846—48) и Лайпцигския „Allgemeine musikalische Zeitung“. Творби: 2 симфонии, нѣколко увертюри; композиции за флейта, камерна музика (клавирквартетъ) и 5 опери: „Принцесата отъ Гранада“, „Сираще“, „Червеното Домино“, „Кралъ и наемателъ“, „Die Flibustier“. Теоретични съчинения: „Учение за тематичната работа“ (1844), „Учебникъ по музикална композиция“ (1850—1867 — 4 части) 1) Хармония, 2) инструментация, 3) fuga, канонъ и 4) опера, „Катехизисъ на музиката“ (1851), „Катехизисъ на композиционната наука“ (1872), „Консонанси и дисонанси“ (1859), „Музикални писма“, „Изъ живота на единъ музикантъ“ (1859), „Опростеио учение за хармонията“ (1861) и множество статии съ теоретическо, историческо и критическо съдържание.

Логрошино, Николо — Logroscino, Niccolo — единъ отъ създателитѣ на комическата опера (opera buffa), род. 1700 въ Неаполъ, умр. 1763 с. т., отъ 1747 професоръ по контрапунктъ въ консерваторията въ Палермо, а после живѣлъ въ родния си градъ. Творби — опери: „Il governatore“, „Tanto bene che male“ и др.

Лодеръ, Едвѣрдъ Джеймсъ — Loder, Edward James — английски оперенъ компонистъ, род. 1813 въ Бягъ, умр. 5 апр. 1865 въ Лондонъ, ученикъ на Ферд. Рисъ въ Франкфуртъ а/М., писалъ оперитѣ: „Зарьтъ на смъртъта“, „Нощни танцьори“, „Раймондъ и Агнеса“, „Лощиятъ духъ“, маскарадната игра „Островътъ Калипсо“, както и клавирни пиеси и пѣсни.

Ложие, Йоханъ Бернардъ — Lögier, Johann Bernhard — теоретикъ, създателъ на собствена метода за преподаване пиано, род. 9 февр. 1777 въ Каселъ, умр. 27 юли 1846 въ Дублинъ, ученикъ по пиано и теория на Фортелъ въ Гьотингенъ, после учи флейта, и напредва тол-

кова много, че 10-годишенъ, излиза да свири публично; подиръ отива въ Ирландия, дето постъпва като флейтистъ въ единъ полкъ, а следъ това го виждаме органистъ въ Вестпортъ. Тукъ изнамира единъ уредъ, нареченъ „хиропластъ“, който при свирене на пиано регулира държането на ржката, и създава метода на съвмѣстното обучение по пиано. Отъ теоретичнитѣ му трудове най-важни сж: „Система на музикалната наука и на практическата композиция“ (1827).

Лозе, Ото — Lohse, Otto — диригентъ и компонистъ, род. 21 септ. 1859 въ Дрезденъ, умр. 5 май 1925 въ Баденъ-Баденъ, ученикъ на Дрезденската консерватория (Вюлнеръ, Рихтеръ, Грюсмайеръ), отначало челистъ въ Кралската капела въ Дрезденъ, после-диригентъ въ Рига, Хамбургъ, Лондонъ (на нѣмскитѣ оперни изпълнения (1901—1904), Америка, и Страсбургъ, оперенъ директоръ въ Кьолнъ, и най-после, такъвъ въ Лайпцигъ; писалъ една опера „По неволя князь“ и пѣсни.

Локатели, Пиетро — Locatelli, Pietro — виденъ цигуларъ и компонистъ, род. 1693 въ Бергамо, умр. 1 апр. 1764 въ Амстердамъ, дето е ималъ продължително постоянното си мѣстожителство. Творби: 12 концерти греси; 12 концерта и 24 капричи за соло цигулка, струненъ оркестъръ и басо континуо; L'arte de violino, 6 театрални интродукции и 6 концерта, трисонати за 2 цигулки и басъ, 12 сонати за цигулка съ б.-континуо, флейтови сонати съ басъ, 6 концерта à quattro; L'arte di nova modulazione (Изкуството на новата модуляция), „Contrasto armonico“ (Хармониченъ контрастъ) — 4 гласни концерти. Въ своитѣ цигулковии творби Л. увеличава техниката на цигулката, насочвайки я къмъ виртуозността.

Локенъ, Анатоль — Loquin, Anatole — известенъ и подъ псевдонима Paul Lavigne — (Полъ Лавинъ) — французски теоретикъ, род. 22 февр. 1834 въ Орлеанъ, писалъ: „Елементарни бележки върху модерната хармония“ (1862), „Философски трактатъ върху строителнитѣ принципи на модерната тональность“ (1864—1869) и др.